

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789512816/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

været den bedste forståelse, når vi senere kom i nogen berøring med hinanden.

Jeg forlod altså balletten, men det dansede fremdeles indeni mig. Mit legeme krævede denne bevægelse, udøvelsen, fremstillingen af plastikens skønne former var ligesom blevet en nødvendighed for mig, så der sjældent gik nogen dag, hvori jeg ikke glædede mig ved dans og plastik, uden at andre end jeg havde nydelsen deraf. Det sang i mig, det dansede i mig, og jeg trængte til at boltre det unge, smidige legeme efter dansekunstens regler. Denne trang, denne lyst vedligeholdt sig i mange, mange år.

Ved denne tid satte Heiberg sig i spidsen for en række sommerskuespil, hvori Rosenkilde, Foersom, Phister, Carl Winsløw med flere herrer og madam Wexschall – senere fru Nielsen –, Ida Wulff, madam Liebe, jomfru Jørgensen og jeg deltog. Her opførtes for første gang Heibergs vaudeville: »De uadskillelige«, hvori jeg udførte Carolines rolle.

Et bevis på et publikums ustadighed og modesyge så man atter her; thi uagtet den overordentlige lykke og opsigt vaudevillerne gjorde, behøvede kun en omrejsende tysk skuespillerinde af anden rang at anmelde tyske forestillinger, sammensatte af stumper og stykker for at vende hele interessen bort fra de danske komedier til de tyske; og de danske forestillinger, som bestod af originale stykker og gode skuespil, udførte af teatrets bedste kræfter, blev besøgte så sparsomt, at Heibergs nye vaudeville første gang gik for halvt hus. »De uadskillelige« gjorde vel siden stor lykke, men først da den tyske dame var borte. Nielsen og Ryge var meget indtagne af samme dame og spillede med hende på tysk i hendes sammenjaskede forestillinger. Jeg erindrer, at da jeg en aften kom gående over teatret under en af hendes forestillinger, trak Nielsen – der altid havde vist mig særdeles interesse – mig hen til hende og sagde: »Mamsell Pöhlmann! Se på den lille pige – alle her finder, at hun har stor lighed med Dem.« – »Så?« udbød hun, så ned ad mig og lod ingenlunde til at føle sig smigret over ligheden.

Heiberg og de danske skuespillere havde ventet sig meget af disse sommerskuespil; da håbet nu slog fejl, gjorde især herrerne sig rebelske og sagde, at på den måde kunne de komme til at spille for intet, hvilket de ikke ville. For at stille dem tilfreds og ikke opgive foretagendet på halvvejen, tilbød Heiberg dem en bestemt